

Η μετάνοια κατά τον άγιο Γρηγόριο Παλαμά (μέρος 2ο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ά](#)

Συνέχεια από (1)

Αρχ. Εφραίμ, Καθηγουμένου Ι. Μ. Μονής Βατοπαιδίου, Αγίου Όρου

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΩΣ ΑΣΚΗΤΙΚΗ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ

Βασική προϋπόθεση εξόδου από τα δεσμά των παθών, αλλά και ταυτοχρόνως αρχή και πηγή μετανοίας είναι το κατά Θεόν πένθος.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς μέσα στα κείμενα του πολύ συχνά αναφέρεται στο κατά Θεόν πένθος και στην οδυνηρή αλλά και ευφρόσυνη κατάσταση, από την όποια χρειάζεται να περάσει ο χριστιανός, που επιθυμεί να ζήσει την αληθινή ζωή.

Γι' αυτό και δεν διστάζει να χαρακτηρίσει την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής ως κατ' εξοχήν περίοδο πένθους και αγώνα πνευματικού, ως σύμβουλο του παρόντος αιώνος και ως προϋπόθεση αναστάσεως για τη ζωή του κάθε πιστού.

Ο Άγιος Παλαμάς που βιώνοντας το κατά Θεόν πένθος άφηνε τους εκ βάθους στεναγμούς «φώτισον μου το σκότος», πολύ δικαιολογημένα δεν μπορεί να δει το

πέρασμα του ανθρώπου από τη ζωή της αμαρτίας στην «όντως ζωή» χωρίς το πένθος και την μετάνοια.

Όταν ο νους, λείει, απελευθερωμένος από κάθε αισθητό πράγμα, ανεβεί πάνω από τον κατακλυσμό της τύρβης για τα γήινα πράγματα και μπορέσει να δει τον έσω άνθρωπο, αφού συνειδητοποιήσει κατά τη δική του έκφραση «το ειδεχθές προσωπίον», που απέκτησε η ψυχή από την περιπλάνηση της στα γήινα, τότε σπεύδει να αποπλύνει τον ρύπο της με δάκρυα πένθους (Λόγος εις Πέτρον Αθωνίτην, P.G. 150). Όσο απομακρύνεται ο άνθρωπος από τις βιοτικές μέριμνες και επιστρέφει στον εαυτό του, τόσο περισσότερο γίνεται δεκτικός του θείου ελέους. Ο Χριστός μας μακάρισε αυτούς που πενθούν για τις αμαρτίες τους και για την απώλεια της σωτηρίας τους που έχει ως αιτία την αμαρτία. Αυτός άλλωστε είναι ο λόγος για τον οποίον το πένθος αυτό ονομάζεται μακάριο. [\(περισσότερα...\)](#)